

*Quasi...*

1

Ja no sento l'oreneta del matí,  
i tampoc el gat del veí.  
Ara és el mòbil qui em desperta,  
perquè ets tu que vens a mi.

Ja no en tinc prou amb un bon dia  
ni amb un com et va la vida.

Jo vull veure't,  
sentir-te...  
Jo vull...  
vull...

Et vull.

2

Innocent pujo al tren,  
com si tingués divuit anys,  
i el món em fos desconegut  
però li fes confiança.

Innocent quedo amb tu,  
com si tingués divuit anys,  
i et vinc a conèixer  
sense por a l'estranyesa.

Innocent et miro als ulls,  
com si tingués divuit anys,  
i sento  
i penso,  
(mentre parles)  
que m'agrades.

3

Bes,  
Carícia,  
plaer.

Tacte,  
calor,  
sospir.

Gemec,  
crit,  
Silenci.

Et miro mentre dorms

i no em veus.

Descanso,

nua i exhausta al teu costat,

i no em veus.

I tanco els ulls,

i somric

perquè no em veus.

Però em sents,

i em saps a prop,

i m'abrades mentre dorms

perquè no em veus.

I tant que sí!

- em dius.

Som amics!

- em dius.

Amics?

No, tu no ets el meu amic.

Tu ets el meu desig.

6

I en la distància, com seràs?

Igual de càlid?

I de viu?

I de cert?

O no seràs?

Desig,  
anhel,  
enyorança.

Vas deixar foc sobre mi,  
vas fer teu cada racó.

Com li explico a aquest cos  
que tot va ser un instant?  
Com li explico a aquests mugrons  
que ja no et són reclam?

Has apagat el foc,  
m'has deixat en brases.

Desig,  
anhel,  
abisme.



Aquesta nit passaré pàgina,  
noves mans esborraran les teves,  
llavis estranys em besaran de nou.

Vas deixar-me mots de desig,  
promeses de plaer,  
somniais de paper.

Ha plogut molt d'ençà.  
Els teus mots s'han esborrat  
i els somniais...  
qui sap.

Has après de cop  
que el temps és efímer  
i la vida fugaç.

Voldria abrigar-te,  
cobrir-te d'aquest fred, d'aquest vent,  
d'aquest dolor tan inesperat que ara et reclama.

Però no puc,  
perquè ets molt lluny, a anys llum,  
del món, de mi...

Només tinc aquestes paraules per abraçar-te,  
i per dir-te que t'acompanyo,  
absent,  
però de la mà.

Miro el foc i penso amb tu  
i amb el dolor que ara et travessa...

Els teus ulls, verds, continuaran tan vius,  
o aquesta pena els haurà enfosquit?

Els teus llavis, hàbils, continuaran tan suaus,  
o aquesta ombra els haurà endurit?

Miro el foc i penso amb tu  
i entristeixo...  
perquè l'escalfor que posseeixo  
no puc fer que arribi a tu.

Tu i jo hem comptat estels,  
jagut a terra,  
mirat el foc.

Tu i jo hem fet això,  
i més, molt més.

Bé...  
quasi,  
perquè jo hi era,  
però tu...  
no.

I tot torna a començar:

Un què fas?

Un com estàs?

I el cos escolta,  
i la ment recorda,  
i la teva empremta,  
amagada,  
m'escriu de nou...

Saps que tinc un secret ben guardat,  
promesa de plaer,  
en un lloc fosc i amagat.

Vine tu i la teva barba,  
vine a veure'm ben aviat

i t'hi deixaré entrar  
de bon grat.

I ara parlem de nou,

i fem poesia.

I utilitzo altres noms que no són els nostres.

I sense dir-te res,

t'ho dic TOT.

La meva terra és la meva llar.

Amb tu hi vull anar,  
saps que et vull allà.

El meu cos és el teu destí.

Saps que et vull aquí.

Vindràs?